

Arrest

nr. 147 654 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 november 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die loco advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2013 dient de verzoekende partij die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar vader die de Belgische nationaliteit heeft. Bij haar aanvraag legde de verzoekende partij een gelegaliseerde geboorteakte voor. Hierop werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en werd zij verzocht om ten laatste op 20 augustus 2013 de volgende documenten over te maken: attesten van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden, bewijzen van inkomsten van de gevestigde, bewijs niet ten laste te zijn van het OCMW, een geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering.

Op 20 augustus 2013 werden met betrekking tot de financiële toestand van de verzoekende partij en haar vader volgende stukken overgemaakt: een verklaring onder ede (met vertaling van de verzoekende partij betreffende het onvermogen in het land van herkomst, een attest van het Consulaat-generaal van Chili (met vertaling) waarin wordt bevestigd dat er in Chili geen registers bestaan waaruit blijkt dat iemand onvermogen is, geen onroerend goed bezit of geen inkomsten uit arbeid geniet, een bewijs dat de verzoekende partij niet ten laste is van het OCMW, een huurovereenkomst tussen de verzoekende partij en haar vader waaruit blijkt dat de huurprijs 50 euro per maand bedraagt en zij beiden op hetzelfde adres verblijven, bewijzen dat de vader van de verzoekende partij is aangesloten bij een ziekenfonds als gerechtigde en de verzoekende partij als persoon ten laste en bewijzen van financiële steun in het verleden door het overschrijven van geld van de vader van de verzoekende partij naar de verzoekende partij. Ook werden een geboorteakte, een aangifteformulier personenbelasting en bewijzen van de inkomsten van de vader van de verzoekende partij voorgelegd, evenals stukken waaruit blijkt dat de vader van de verzoekende partij vennoot is van een zaak die een café uitbaat dat werd getroffen door een brandstichting, waaromtrent een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd en waarvoor een schadeloosstelling werd betaald door de verzekeraar.

Op 19 november 2013 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 mei 2014 vernietigt de Raad bij arrest nr. 124 186 de beslissing van 19 november 2013.

Op 17 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.05.2013 werd ingediend door:

Naam: V.V. (...) Voornamen: G.A. (...) Nationaliteit: Chili Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Valparaiso Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 26.03.2013 vanwege betrokkene waarin hij verklaart in Chili geen eigendommen, materiële goederen noch bankrekeningen te bezitten. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

-attest van de ereconsul van Chili dd. 14.03.2012 waarin deze stelt dat er geen registers bestaan waaruit blijkt dat iemand onvermogen is, geen onroerend goed bezit of geen inkomsten heeft uit arbeid: aangezien er uit dit attest niet af te leiden valt of betrokkene onvermogen is, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen. Er werden geen andere bewijsstukken voorgelegd (vb. kadaster,...).

Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier van betrokkene dat hij in de afgelopen maanden tot op heden zelf tewerkgesteld is. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij betoogt:

"(...) Door verzoeker werd op 21.05.2013 verzoek tot machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van art. 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40 bis luidt als volgt: "...".

Artikel 40 ter luidt als volgt: "...".

De voorwaarden waarvan sprake in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 worden bepaald in o.m. in art. 52 van het KB van 08.10.1981.

Artikel 52 §1 van het KB luidt als volgt: "...".

Artikel 52 §2 van het KB luidt als volgt: "...".

Dat in artikel 40 ter van de wet enkel sprake is van volgende stukken en dat verzoeker bijgevolg volgende stukken diende voor te leggen:

- 1. Paspoort*
- 2. Getuigschrift van geboorte (bloedverwantschap)*
- 3. Verklaring geen OCMW steun*
- 4. Behoorlijke huisvesting van Belg die vervoegd wordt*
- 5. Voldoende bestaansmiddelen*
- 6. Bewijs ten laste zijn in het verleden*
- 7. Bewijs ziekteverzekering*

Verzoeker woont op het grondgebied van de stad Leuven.

(...)

Hij legde een bewijs voor van afdoende huisvesting en legde bewijzen voor dat hij al geruime tijd onderhouden wordt door zijn vader, zowel in het buitenland voordien als sinds zijn verblijf in België (zie stortingsbewijzen naar Chili als tijdens verblijf in België).

Bovendien woonde verzoeker bij zijn vader, zonder dat hij gehouden was tot betaling van enige huur.

Verzoeker laat opmerken dat deze huurovereenkomst weliswaar bestaat en opgesteld werd om te voldoen aan de voorwaarden van een voldoende huisvesting, maar hij de facto, nu hij onderhouden wordt door zijn vader waarvan de nodige bewijsstukken werden voorgelegd met inbegrip van bankstortingen zowel in het verleden als in het heden, geen huur dient te betalen aan zijn vader.

Dat verzoeker gratis in de woning van zijn vader mag verblijven en door deze laatste onderhouden wordt zowel inzake woonst, nutsvoorzieningen als voeding en dagdagelijkse kosten.

Hij legde tevens bewijs van ziekteverzekering voor en bewijs geen steunverlening OCMW en bevestigde zijn onvermogen door een beëdigde verklaring aangezien de Chileense autoriteiten geen attest van onvermogen afleveren (zie verder).

Er werd tevens overzicht gegeven van de inkomsten van zijn vader, zowel voor het verleden als voor het heden.

Dat aan de hand van de stukken 11 e.v. duidelijke verklaring werd gegeven m.b.t. de inkomsten van de heer V.S.P.H. (...). (...)

Dat verzoeker uitgebreid aantoonde dat hij sinds zijn overkomst naar België door zijn vader onderhouden werd en zelfs bij zijn vader inwoont en voorafgaand de aanvraag zoals blijkt uit de overgemaakte stortingsbewijzen door zijn vader onderhouden werd.

Dat bijgevolg op datum aanvraag en de jaren daaraan voorafgaand verzoeker ten laste was van zijn vader en aangewezen was op diens hulp om in zijn onderhoud te voorzien. (...)

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht waarin deze ten onrechte stelt dat betrokkene niet aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon, daar waar uit de voorgelegde stukken uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker gedurende jaren afhankelijk was van zijn vader om in zijn levensonderhoud te voorzien voorafgaand de datum aanvraag. (...)

Dat bovendien, naar aanleiding van de aanvraag machtiging tot verblijf als meerderjarig kind ten laste van zijn Belgische ouder, aan verzoeker bijlage 19ter werd afgeleverd op 21.05.2013 waarin bevestigd wordt dat betrokkene op 20.08.2013 volgende stukken overlegd heeft:

- attest onvermogen uit land van herkomst
- bewijzen van financiële steun in het verleden
- bewijzen inkomsten gevestigde
- bewijs niet ten laste van het OCMW
- geregistreerd huurcontract
- ziektekostenverzekering (...)

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (Raad van State, 20.02.2007, nr. 167411, Raad van State, 14.02.2006, nr. 154954). (...)

Dat het ten laste zijn bijgevolg aangetoond mag worden met alle middelen.

"Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd: Zaken C-21503, Oulane (punt 53) en C-1/05, Jia (punt 41). Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgeleverd door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land van waar zij komen, mag het gastland niet weigeren te erkennen". (...)

Dat verzoeker duidelijk aangetoond heeft dat hij reeds lange tijd afhankelijk is van het onderhoud van zijn vader om in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien.

Dat de nodige bewijzen van betaling met het oog op dit onderhoud voorgelegd zijn en verzoeker sinds datum verblijf in België bij zijn vader inwoont die in zijn onderhoud voorziet, zodat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon in het verleden.

Door de weigeringsbeslissing uitsluitend te gronden op het ontbreken van het attest van onvermogen, waarvan nochtans is aangetoond dat dergelijk attest niet bestaat en niet kan afgeleverd worden door de Chileense autoriteiten en de verklaring onder ede van de heer V.V. (...) zonder meer opzij te schuiven, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel nu geen verder nazicht is gedaan betreffende het effectief ten laste zijn van verzoeker ofschoon een uitgebreid dossier is voorgelegd geworden waaruit het ten laste zijn van verzoeker met zijn vader overduidelijk blijkt. (...)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van zijn beslissing zijn oordeel moet steunen op de concrete gegevens in het dossier en zich niet louter mag laten leiden door afwezigheid van een attest van onvermogen, nu dit niet kan afgeleverd worden door de autoriteiten van het land van herkomst van verzoeker. (...)"

2.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen luidde ten tijde van deze beslissing als volgt:

"§1: Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

§4. [...]

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voor zover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde".

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Artikel 52, § 1 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19 ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van 6 maanden, te rekenen vanaf de aanvraag "

Artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1. Het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, 2e lid van de wet 2; Documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis §2 en 4 of 40ter van de wet die op hem van toepassing zijn vervuld".

De thans bestreden beslissing steunt op het motief dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon, in casu haar vader. De verwerende partij verwijst hierbij naar de verklaring op eer van de verzoekende partij van 26 maart 2013

en naar het attest van de ereconsul van Chili van 14 maart 2012 die bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie van 21 mei 2013 zouden zijn voorgelegd en motiveert voor beide stukken waarom deze niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen. De verwerende partij stelt eveneens dat geen andere stukken werden voorgelegd. Tenslotte leidt zij uit de eigen tewerkstelling van de verzoekende partij in de afgelopen maanden tot heden af dat niet gesteld kan worden dat zij financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

De verzoekende partij meent echter dat niet met alle stukken voorgelegd bij haar aanvraag voor een verblijfskaart rekening werd gehouden en acht het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenlezing met de hierboven geciteerde artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Zij verwijst onder meer naar de stortingsbewijzen waaruit blijkt dat zij al ruime tijd onderhouden wordt door haar vader, zowel toen zij nog in het buitenland verbleef als sinds haar verblijf in België, naar de huurovereenkomst tussen haar en haar vader en het feit dat hieruit zou blijken dat zij geen huur aan hem dient te betalen, naar het bewijsstuk waaruit blijkt dat zij geen OCMW steun geniet, naar de bewijzen inzake de inkomsten van haar vader, naar het feit dat zij bij haar vader inwoont en dat deze laatste instaat voor de dagdagelijkse kosten, voeding en nutsvoorzieningen, naar de bijlage 19ter waaruit blijkt dat zij genoemde documenten heeft voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag van 13 mei 2013 en naar het vernietigingsarrest dat de eerdere beslissing inzake de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 19 november 2013 vernietigde. Zij voegt eveneens een inventaris toe die overeenkomt met de inventaris van de stukken die naar aanleiding van de aanvraag werden overgemaakt aan de verwerende partij.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar vader op 21 mei 2013 een gelegaliseerde geboorteakte voorlegde. Hierop werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en werd zij verzocht om ten laatste op 20 augustus 2013 de volgende documenten over te maken: attesten van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden, bewijzen van inkomsten van de gevestigde, bewijs niet ten laste te zijn van het OCMW, een geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat op 20 augustus 2013 met betrekking tot de financiële toestand van de verzoekende partij en haar vader volgende stukken werden overgemaakt: een verklaring onder ede (met vertaling) van de verzoekende partij betreffende het onvermogen in het land van herkomst, een attest van het Consulaat-generaal van Chili (met vertaling) waarin wordt bevestigd dat er in Chili geen registers bestaan waaruit blijkt dat iemand onvermogen is, geen onroerend goed bezit of geen inkomsten uit arbeid geniet, een bewijs dat de verzoekende partij niet ten laste is van het OCMW, een huurovereenkomst tussen de verzoekende partij en haar vader waaruit blijkt dat de huurprijs 50 euro per maand bedraagt en zij beiden op hetzelfde adres verblijven, bewijzen dat de vader van de verzoekende partij is aangesloten bij een ziekenfonds als gerechtigde en de verzoekende partij als persoon ten laste en bewijzen van financiële steun in het verleden door het overschrijven van geld van de vader van de verzoekende partij naar de verzoekende partij. Ook werden een geboorteakte, een aangifteformulier personenbelasting en bewijzen van de inkomsten van de vader van de verzoekende partij voorgelegd, evenals stukken waaruit blijkt dat de vader van de verzoekende partij vennoot is van een zaak die een café uitbaat dat werd getroffen door een brandstichting, waaromtrent een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd en waarvoor een schadeloosstelling werd betaald door de verzekeraar.

Daargelaten de vraag of de verklaring op eer door de verzoekende partij en het attest van de ereconsul van Chili al dan niet een afdoende bewijs van onvermogen vormen, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij terecht vaststelt dat de verwerende partij niet is nagegaan of het bewijs dat zij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon al dan niet blijkt uit de andere, naar aanleiding van de aanvraag van 21 mei 2013 voorgelegde documenten, minstens dat dit niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij zich, zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle voorgelegde documenten. Dit vindt bevestiging in de motivering van het vernietigingsarrest nr. 124 186 van 19 mei 2014 van de Raad, waarmee de oorspronkelijke beslissing van 19 november 2013 inzake dezelfde aanvraag voor een verblijfskaart werd vernietigd. In dit arrest wordt bevestigd dat de verzoekende partij naast de verklaring op eer en het attest van de ereconsul verschillende documenten voorlegde om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste viel van haar vader, en vernietigde de Raad de beslissing van 19 november 2013 omdat *“Met zijn betoog toont verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu het duidelijk is dat verweerder met een aantal van de voorgelegde stukken totaal geen rekening heeft gehouden.”*

De Raad oordeelde:

“(…)Verzoeker werpt op dat de huurovereenkomst enkel werd opgesteld om te voldoen aan de voorwaarde van voldoende huisvesting, maar dat hij de facto geen huur moet betalen aan zijn vader, nu hij wordt onderhouden door zijn vader, waarvan ook de bewijsstukken werden voorgelegd. Hij voert eveneens aan dat zijn vader eveneens voor de nutsvoorzieningen, voeding en dagdagelijkse kosten instaat.

De Raad stelt echter vast dat uit de voorgelegde stukken en meer bepaald uit de voorliggende huurovereenkomst niet kan afgeleid worden dat verzoeker niet zou moeten instaan voor de huur, noch voor de vergoedingen en abonnements op de nutsvoorzieningen, noch voor de belastingen die verband houden met het gebruik van het goed. De huurovereenkomst bepaalt duidelijk het tegenovergestelde. Evenwel blijkt ook zowel uit de voorliggende huurovereenkomst, als uit andere stukken van het administratief dossier dat verzoeker en zijn vader woonachtig zijn op hetzelfde adres en aldus in hetzelfde pand. Tevens blijkt ook uit de voorliggende stukken dat er zeer regelmatig stortingen van 300 euro en meer door de Belgische referentiepersoon aan diens zoon gebeurden en dat de huurprijs slechts 50 euro bedraagt. Gelet op het geheel van de voorliggende stukken is het kennelijk onredelijk van verweerder om louter op grond van het bestaan van de huurovereenkomst te stellen dat de voorwaarde van het ten laste zijn van verzoeker onafdoende werd aangetoond.

Evenwel bevat de bestreden beslissing nog een ander motief, met name dat de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet recent genoeg zijn en bijgevolg het onduidelijk is wat de situatie betreffende de bestaansmiddelen op heden is zodat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen niet wordt aangenomen door verweerder.

In casu betwist verzoeker niet dat er slechts loonfiches tot oktober 2012 werden neergelegd, doch geeft hij een verklaring hiervoor met name dat zijn vader een café uitbaatte en dat deze zaak in oktober 2012 uitbrandde ingevolge brandstichting door een derde. Verzoeker verduidelijkt dienaangaande dat er een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd door de rechtbank van eerste aanleg. Ingevolge deze brand bleef de zaak gesloten tot september 2013. Verzoeker stelt dat verweerder hiervan op de hoogte was.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 augustus 2013 en dus voor de bestreden beslissing aan verweerder meedeelde dat de zaak waarvan zijn vader één van de drie vennoten is en waarin deze laatste werkzaam was, in de nacht van 3 op 4 oktober 2012 getroffen werd door brandstichting. Tevens werd ook meegedeeld dat de materiële schade geregeld werd door KBC met uitzondering van de bedrijfsschade die nog in onderhandeling was. Er werd aangegeven dat voor de materiële schade een bedrag werd uitbetaald van 122.246 euro. Tevens wordt aangegeven dat de gevorderde bedrijfsschade 70.000 euro is. In stuk 12 brengt verzoeker stukken bij aangaande het strafonderzoek aangaande de opzettelijke brandstichting. Verzoeker voegde ook nog een proces-verbaal toe betreffende deze brandstichting. Verder werden ook documenten gevoegd aangaande de berekening van de schade.

De Raad kan enkel maar vaststellen dat er in de bestreden beslissing niets terug te vinden is aangaande deze voorgelegde stukken. Ook al zou verweerder van oordeel zijn dat deze stukken niet volstaan om als bewijs van de bestaansmiddelen te fungeren, dan had hij hierover minstens moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Met zijn betoog toont verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu het duidelijk is dat verweerder met een aantal van de voorgelegde stukken totaal geen rekening heeft gehouden.

Het middel is in de aangegeven mate gerond. Hieruit volgt dat een verder onderzoek van de door verzoeker aangevoerde schendingen zich niet langer opdringt.

Gelet op de vernietiging van de beslissing houdende de weigering van verblijf, kan niets anders dan vastgesteld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen, kaduuk is geworden. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV AV 19 december 2013, nr. 115.993).”

In casu kan de verwerende partij niet volstaan met de bespreking van twee van de voorgelegde documenten om daaruit af te leiden dat onvoldoende is aangetoond dat de verzoekende partij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, bovendien stellende dat “er werden geen andere bewijsstukken voorgelegd”. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenlezing met de

artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen en het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bestreden beslissing, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een gemotiveerde en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 17 november 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN